

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689839456/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

»Undskyld, o, store Krates, at jeg erkendte Dig ej som Filosof. Vid da, der, hvorfra jeg er, se Filosoferne ikke ud, som Du. Der vandre de i skønne, sorte Klæder. De have tvende Titler, en dejlig Gage, Statsansættelse med mere. De præke opbyggelig imod Askese. De ere altid gifte. De regne sig ej for klogere end andre Folk; men de forkynde, at Klejnsmedenes, Badskaerernes og Glaspusternes Mening er egentlig den sundeste Filosofi. Og to Ting ere de til enhver Tid lydige, nemlig Tidsaanden og deres kære Kone».

»Stor er din Daarskab», svarede mig Krates, »at Du ej ved, den sande Filosofi kendes paa sin lasede Kappe og sit uredte Skæg. Her leve vi som sanddre Filosofer. Vi arbejde ikke. Vi have ingen Stat og ingen Herre. Vi foragte Kvinder, Vi lave ikke Børn. Vi plukke Okeanos' Frugter som vor daglige Føde. – Du dumme Hav. I Gaar, da jeg ofrede til Dig, lovede mig dit Varsel en dejlig Fisk. Ved Herkules! Det var en dejlig Fisk!»

Og ved at kaste Blikket hen paa min ringe Person blev han som rasende. »Forbandelse over Dig, Okeanos! Jeg ønsker Dig røde Bylder paa dit Legem. Jeg skal hente en Hugorm og brænde Dig med dens Gift, ifald Du ikke skaffer mig min Frøkost».

Jeg korsede mig og tænkte: »Hvilken forvorten Tale. Han kalder sig viis og kender ej bedre dette grusomme Hav». Men se, her var dog Krates visere end jeg. Thi min Forsagthed skaffede ikke nogen Mad; men Krates' Forbandelse skaffede ham hans Frøkost. Se, frem af Havet sprang en Kæmpefrø, saa stor som en Kalv, og saa paa os med sine store, menneskelige Øjne. Da udbrød Krates i et vældigt Jagtskrig. Paa alle fire kasted han sig over den grønne Kvækker, og med en Stenkniv hug han i dens Hals, saa grønt blev rødt. Og seende paa mig med sine store, blanke, forundrede Øjne udstødte den som et Barneskrig og døde som et af disse blide og fromme Dyr, der lide og dø ikke ved egen Skyld, men for Menneskenes og andre Vilddyrs Synd og til Verdens Opholdelse.

Vi saa min sorte Følgesvend sidde i Tanker med Ryggen mod os paa en Sten.

Straks vinked Krates ad mig og ham: »De er nok een til af disse Mennesker. Hej, hej, Matros! Kom hid! Kom her, I begge! Hjælp mig at bære denne brave Frø». Saa slæbte vi af Sted. Hver af os bar paa et Bagben. Krates bar dens Hoved. Under Marchen spurgte jeg